

Renáta NAVRÁTILOVÁ

Láaska s vůní cappuccina

Román
o druhých
šancích a lásce
po rozvodu

Renáta NAVRÁTILOVÁ

Láska s vůní cappuccina

Román
o druhých
šancích a lásce
po rozvodu

Kapitola první

Je konec. Definitivní. Po třiceti letech. Nevím, jestli mám brečet, že jsem tak dlouho zůstávala v něčem, co mě pomalu ničilo, nebo slavit, že jsem se od něčeho tak toxického odřezala. Zajímalo by mě, jestli náš vztah vypadal vždycky takhle, nebo jestli jsme se k nezdravému soužití propracovali. Posledních pár let jsem netoužila po ničem jiném než se osamostatnit a postavit se zpět na vlastní nohy. Možná to přirovnání zní divně – o to víc, když je člověku přes padesát, ale je to tak. Chtěla jsem znovu najít samu sebe. Vymanit se. Začít zase žít. Svobodně dýchat.

Poslední roky jsme se už nedokázali ani poslouchat, natož chápat. Dva lidé, kteří kdysi měli sny, touhy a společnou cestu, a nakonec zbyly jen zvyky, prázdnota a nepochopení. Diplomatically řečeno. Ve skutečnosti jsem ho nedokázala ani vystát. Vadilo mi na něm už úplně všechno – i to, jak dýchá. Natož když promluvil!

Za nejlepších chvílí jsem považovala ty, kdy se nacházel mimo domov. Smutné. Není snadné si vyřešit svůj život během několika týdnů či měsíců. Mně to trvalo víc než

deset let. Víc než deset let, než jsem konečně sebrala odvalu a udělala to. A teď je po všem.

Zhluboka se nadechnu a sáhnu po klice od mé oblíbené kavárny Cafe Hajek na třídě Svornosti. Hned, jakmile do ní vstoupím, udeří mě do nosu nezapomenutelná vůně čerstvě pražené kávy, skořice, vanilky a ještě něčeho, co nedokážu pojmenovat. Mám tu sraz s Helenou a Alčou. Dřív jsme bývaly nerozlučná trojka. Alespoň tak tomu bývalo na základní škole. Jak se však ukázalo – práce, rodina a spousta dalších povinností nás rozdělily relativně snadno a rychle. V kontaktu jsme však zůstaly celé roky a většinou se alespoň jednou ročně scházely.

„Tak co?“ začne Helena s úsměvem. „Jak si užíváš svůj nový status... rozvedená žena?“

Pokrčím rameny: „Přirovnala bych to k tomu, když ti po třiceti letech sundají sádku. Strašně to svědčí, ale hlavně vůbec nevíš, jestli ještě uneseš vlastní váhu, i když se na to člověk celou dobu těšil.“

„To se poddá,“ odtuší Alča.

„Vypadáš dobře,“ konstatuje Helena. „Rozvod ti prospěl.“

„Vážně? Nepřipadám si tak. Jsem rozbitá, unavená a v hlavě mám prázdno,“ přiznám popravdě. Žádný pocit opojné euforie se nekoná. Možná mi to ještě nedošlo. Možná mi to dojde, až se pořádně vyspím, nebo až za týden či měsíc.

„Hele, a co jako čekáš?“ optá se Alča se šibalským úsměvem. „Že po třiceti letech se zvedneš, zahodíš exmanžela jako použitý papírový kapesník a hned se z tebe stane bohyně v džínách?“

Neubráním se smíchu. Prohlédnu si své tmavě modré rifle. „Ale já jsem bohyně v džínách, ne snad?“

„Samozřejmě že jo,“ přitaká Helena.

To už je u nás obsluha kavárny a všechny tři si shodně objednáme horké maliny.

„Já to pořád říkám, že manželství dělá ze dvou lidí jednoho a záleží jen na tom, který z těch dvou to bude,“ vrátí se k původnímu tématu Helena.

„Bohužel je to tak,“ potvrdí Alča. „Teda ve většině případů. Určitě existují i výjimky.“

„Myslíš?“ zeptám se pochybovačně.

„No jasně. Můj šéf je s manželkou už pětadvacet let, pořád se vodí za ručičky a na firemních akcích vrkají jak dva holoubci.“

„Vážně?“ nevěří jí Helča.

„Fakt!“ potvrdí. „Dokonce jí do práce občas nosí kytky.“

„V tom případě má beztak milenku a hryže ho svědomí,“ má v tom jasno Helena.

„Řeřicha a milenku, jo? Tak o tom dost pochybuju.“

„Hele, a jak je na tom máma?“ obrátí se na mě Alena.

„Zatím se to docela dá, ale bojím se, co bude, až nemoc pokročí do dalšího stádia. Přece jen už není nejmladší.“

„Když jsme u toho věku,“ přeruší nás Helena. „Víte vy dvě, že v dubnu bude sraz ze základky? Psala mi Magda Hrušková. Chceme spolu dát dohromady celý ročník.“

„Celý ročník? Jako i ty exoty z béčka?“ zeptám se podezřívavě.

„Jo, dokonce i je,“ potvrdí. „Vidíš, to mi připomíná, že ten blbec Kudrna má prý vlastní masokombinát nebo co. Prý začal podnikat a strašně se mu daří.“

„On, jo?“ zapochybujeme s Alčou souhlasně. „Vždyť skoro nedodělal základku.“

Helča jen pokrčí rameny: „Tohle se ke mně doneslo.“

„Radek tam bude taky, nevíš?“ zajímá se Alča.

Při jejích slovech se napřímím a se zájmem se podívám na Helenu.

„Netuším,“ přizná. „Možná. Proč?“

„Co si pamatuju, tak z nich byl nejhezčí a taky nejchytřejší,“ odpoví.

To jednoznačně, potvrdím v duchu. Je to už tak dávno, kdy jsem ho viděla naposledy. Od té doby, co jsem nastoupila na střední, jsem o něm neslyšela. Poslední, co si pamatuju, je, že se dal k vojákům.

„Kdy že ta akce přesně je?“ zeptám se.

„Třetí dubnovou sobotu. Pošlu ti pozvánku do mejlu.“

Přikývnu a odtáhnou se od stolku, abych udělala prostor servírce, která nám už tu dobrotu nese.

Horké maliny se zmrzlinou a se šlehačkou posypanou drcenými oříšky vypadají báječně. Je pátek, pět odpoledne, měla bych se víc hlídat a míň mlsat, ale dnes na to z vysoka kašlu. Vždyť slavím rozvod! Slavím to, že jsem se konečně oprostila od toho velkého těžkého balvanu, který mě táhnul ke dnu a bránil mi se volně nadechnout. Moje oblíbené cappuccino, které si k tomu objedná, taky rozhodně nepatří k nízkoenergetickým nápojům. Tuhle energii do večera rozhodně nespálím. Ach jo, kdybych tak mohla vypnout mozek, aby mi nekazil ten prožitek, kdy jsou moje chuťové pohárky v extázi, to by byla paráda. Proč se téměř nikdy, když hřeším, nedokážu zbavit výčitek? Proč si to prostě neužiju? Nesnáším se za to, ale nedokážu odolat.

Stejně je to paradox. Chlap s nadváhou je prostě chlap s nadváhou, kdežto ženská je automaticky zanedbaná a bez sebekázně. Když má pupek muž, je to šéf. Když mám pupek já, je to selhání životní filozofie, projev slabé vůle

a hrozba civilizačních chorob v jednom. On je socha Buddhy. Já jsem... no, prostě jenom větší.

„Na co myslíš?“ všimne si mé zahloubanosti Alča.

„Na to, že bych měla konečně zhubnout.“

„Kalorie z rozvodového poháru se nepočítají. Po těch se nepřibírá.“

Jejím tvrzením si nejsem úplně jistá, proto večerní venčení Kodiaka protáhnu. Prolezeme celé přilehlé i vzdálenější centrum Olomouce včetně Čechových a Smetanových sadů. Na to, že je konec března, je venku stále dost zima. Naštěstí jsem na módu moc nedbala a zabalila se do teplého dlouhého kabátu.

* * *

Zatímco většina normálních lidí o víkendu odpočívá a řeší si vlastní záležitosti, já se v sobotu odpoledne začnu chystat do práce. Předtím ještě připravím mámě léky, které si má sníst společně s večeří, a kápnu jí do každého oka jednu kapku. Někdy mám pocit, že se mi život smrskl do krabiček na léky a rozpisů směn. Kdy mám mít čas na vlastní život? Nejdřív se člověk staral od rána do večera o děti a teď, když vyrostly, přišla péče o rodiče. V mém případě o mámu. Táta totiž zemřel na infarkt už před pěti lety. Proč mé nitro čím dál častěji zaplavuje pocit, že mi můj život v jednom kuse utíká mezi prsty? Kdy se to zastaví? Kdy konečně začnu žít? Jako by pořád bylo něco důležitějšího než já samotná.

Zkontroluju, jestli má dost vody, jestli jí funguje dálkové ovládání na televizi a jestli má v dosahu mobil a na krku tlačítko přivolávající první pomoc. Všechno jako vždycky.

„Telefon máš nabitý a večeri připravenou pod poklopem na stole. Hlavně si nezapomeň vzít léky,“ předávám jí instrukce.

Potom se rychle vysprchuju, stáhnou vlasy do culíku a spěšně se obléknu. Na mobilu zkontroluju, kolik je hodin a všimnu si zprávy od Nely. Posílá fotky z Vietnamu. Oddychnu si, je v pořádku. Když vám dítě odcestuje na konec světa, bojíte se o něj každou minutu, zároveň ale doufáte a přejete si, ať se mu nic nestane. Ještě že existují moderní vymoženosti jako třeba chytré telefony a aplikace, přes které se snadno dají odesílat zprávy a fotky.

Když si v předsíni obouvám boty, zaslechnu seshora hádku. Je to už po několikáté za ty čtyři měsíce, co jsem tu. *Chudák dítě*, pomyslím si. Nestihám, nemůžu si dovolit poslouchat, navíc se to nedělá, přesto by mě zajímal důvod jejich zvýšených hlasů.

Jipka na interně není žádný wellness. Je to jiný svět. Svět, kde se někdy zázraky dějí potichu – a často se nedějí vůbec. Cestou do práce si v hlavě přehrávám jména pacientů z předchozí služby. Noční. Dvanáct perných hodin. Nechápu, jak si někdo může myslet, že se na noční spí, když já si většinou stěží stihnu odskočit na záchod.

Jsem zvědavá, jaká bude dnešní směna. V šatně mě udeří do nosu směs dezinfekce. Převlékání mi trvá sotva pět minut.

„Super že jdeš ty,“ vydechne Lucka, kolegyně, která končí denní. „Na dvojce leží Kvasnička. Tys ho už, myslím, měla...“

„Ten s jaterní cirhózou, co křičí, že ho chceme otrávit čajem?“

„Jo, přesně ten. Dneska si myslí, že mu dáváme injekce plné nemrznoucí směsi. Prý aby ho už nikdo nenašel.“

Skvělý začátek.

Přeberu si od ní všechny pacienty a jdu se na ně mrknout. Fyzicky také zkontroluju infuze, pumpy, všechny lahvičky i nastavené průtoky. Vše sedí, jak má.

„Pane Kvasnička, všechno v pořádku?“

„Vy po mně půjdete taky, že jo. Jste stejná jak ty před váma. Víte vůbec, co ve mně je? Celý život makám a teď mě tu dusíte jako krysou.“

Zhluboka se nadechnu. Po dvou nočních už si to neberu osobně. Místo odpovědi mu upravím příkrývku a zkontroluju katétr.

„Jak to jde?“ zeptá se mě Pavel, mladý doktor, v deset večer.

„Jako obvykle. Jeden pacient na dvojce blouzní, druhý má teplotu a třetí nám čůrá do šuplíku. Takže v pohodě.“

Pavel se uchechtne. „Super, typická sobotní noc.“

„A to před chvílí volali z příjmu, že sem posílají dalšího bezejmenného s promile a záchvatem empatie.“

„Tak to je radost.“

„Přesně,“ potvrdím a jdu se na ten zázrak přichystat. Nohy si natáhnu až v jednu ráno, kdy se mi podaří dopsat zdravotní dokumentaci. Do půl páté odpočívám a pak začne opět cvrkot.

* * *

Probudí mě pláč. Nese se z patra. Není hlasitý, ale mívám lehké spaní. Rozlepím oči a cítím se pěkně rozbitě. Vždyť jsem spala sotva čtyři hodiny. Poté, co jsem přišla z noční, jsem nachystala mámě snídani, podala jí medikamenty, nakapala do očí léky na snížení nitroočního tlaku, proběhla

sprchou a padla do postele s tím známým pocitem, že čas nikdy není na mé straně.

Zvednu se z postele, nahmatám teplé ponožky a v noční košili jdu do kuchyně. Kodiak mi nadšeně běží vstříc. Mává ocasem jako metronomem. Podrbu ho za uchem. „Musíš vydržet. Mám hlad,“ oznámím mu a nakouknu do obýváku, kde sedí máma u televize.

„Ahoj mami, chceš udělat čaj?“

„Jo, jo, bylinkový.“

Mrknu na hodiny. „Obědvala jsi už, nebo se najíš se mnou?“ zeptám se a zamířím ke kuchyňské lince.

Máma se na mě zadívá tím svým zamyšleným pohledem, ve kterém chvíli něco hledá – snad vzpomínku nebo správnou odpověď.

„Jo, jo... už jsem měla,“ přikývne a rukou ukáže směrem k prázdnému stolu.

Ztuhnu na místě. Takže neobědvala. Krátce zavřu oči. Nemá cenu se hádat. Ne že by mi snad lhala, to ne. Máma věří tomu, co říká. Ve své hlavě ten oběd už dávno snědla. Možná ještě včera. Možná si to spletla s dneškem. Čas je pro ni už jen řeka, která teče všemi směry najednou.

„Dobře,“ řeknu tiše a raději zapnu konvici. „A dáš si se mnou alespoň polívku?“

„Polívku? Proč? Vždyť jsem ti říkala, že jsem už jedla.“

„Já vím, já vím,“ uklidňuju ji. „Znáš mě, nerada jím sama. Jenom trochu bych ti nabrala.“

Máma zakývá hlavou. Beru to jako ano.

Mrknu do dávkovače na léky. Kolonka poledne je plná. Kodiak se mezitím rozplácne na podlahu, hlavu si položí na práh a trpělivě čeká.

Z poličky vytáhnu sáček s bylinkovým čajem a dám ho do hrníčku s nápisem *Nejlepší máma na světě*. Ten hrnek jsem jí koupila už před lety, tehdy mi to připadalo jako roztomilý dárek. Dneska ve mně vyvolává zvláštní smíšené pocity. Lítost, únavu, vinu... a taky útržky vděčnosti. Že tu ještě je. Že ji pořád můžu obejmout. S mámou to zatím není tak špatné. Je poměrně soběstačná. Jen hodně zapomíná, někdy je popletená, jindy zmatená. Nevyžaduje neustálou péči, ale dozor ano. Aby pravidelně brala léky, navštěvovala lékaře, taky špatně chodí. Staří je holt náročné.

Po obědě Kodiakovi připnu na obojek vodítko, teple se obléknu a vyrazíme do ulic nadýchat se mrazivého odpoledního vzduchu.

Vydáme se do parku. Mám to tam nejradši. Naštěstí se nachází jen deset minut chůze od místa, kde bydlíme. Kodiak to tam také miluje, se záplem očichává každou lavičku a lampu, jako by ji před ním označkovala celá smečka psích celebrit.

Přemýšlím, co s volným dnem. Měla bych nakoupit a mohla bych vzít mámu alespoň na malou procházku kolem bloku. A taky bych měla začít cvičit. Léto se nemilosrdně blíží. Ne že bych se potřebovala zrovna akutně někomu líbit, to vůbec ne. Popravdě na to nemám pomyšlení, chlap rovná se komplikace a já jsem upřímně ráda, že jsem se zrovna jednoho zbavila. Ale chtěla bych se cítit dobře ve svém vlastním těle. A taky se chci stavit za Beníkem. Třeba mi ho moje skoro snacha půjčí.

Pak si spočítám počet aktivit na část odpoledne a kousek večera a hned je mi jasné, že všechno stihnout nemůžu. Něco bude muset počkat. Samozřejmě že cvičení absolutně nemám kam nacpat. Vůle je, ale není čas.

Cestou na nákup zavolám synovi Jakubovi. Bydlí sice v bytě v patře nad námi s partnerkou a jejich synem, ale nedovolím si přijít k nim na návštěvu neohlášená. Monika – matka mého vnoučka a moje potenciální snacha – to totiž nemá ráda. Nechtěla bych si ji poštvat proti sobě, proto se snažím respektovat nepsaná pravidla. Jedním z nich je i to, že neakceptují návštěvy bez ohlášení. Já se k nim ovšem nechci nakvartýrovat na celý zbytek dne, ale ráda bych si malého Beníka vzala k sobě o patro níž.

„Ahoj Kubi, nechci vás rušit... Myslíš, že bych si mohla na chvíli vzít malého?“ ptám se opatrně do telefonu.

Chvilka ticha.

„Moment, zeptám se Moniky,“ odpoví syn. V pozadí slyším tlumené hlasy a pak Moničin přezíravý tón, který znám už nazpaměť.

„Jo, můžeš si ho vzít,“ ozve se Jakub.

„Skvělé, kolem páté si ho vyzvednu,“ odpovím a cítím úlevu.

Snažím se být přesná.

„Benedikte, babička,“ zavolá Monika, která mi otevře. Vlasy má sčesané do uhlazeného culíku a vypadá, jako by právě vystoupila z katalogu „nepřeháněj to s emocemi“.

Snažím se neprotočit panenky. Benedikt. Kdo může dát dítěti jméno Benedikt?

„V šest hodin mu dej svačinu. A prosím tě, jenom ne žádný cukr.“

„Neboj, žádné dorty ani bonbony,“ usměju se a pomůžu malému, který se ke mně s jásavým výskotem řítí, obléct se do svetru.

Benedikt. Bože můj. Ne že by to bylo vyloženě ošklivé jméno, ale... BENE-DIKT?

V hlavě mi naskočí automatická úvaha, jak to asi probíhá ve školce: Tobiasi, pojď si pro pastelky. Norberte, nezlob Adrianu. Jonáši, netahej Izabelku za copánek. Benedikte, neházej tím jídlem! Xavere, umyj si ručičky! Evelíno, do knížky se nekreslí!

Vypadá to, že čím víc se lidé bojí být obyčejní, tím víc cpou dětem nevšední jména.

Já jsem Lenka. Obyčejná Lenka. Žádná Eliana, Zoja ani Aria. Když jsem před třiceti lety čekala Jakuba, výběr jména byl jednoduchý: buď Petr po dědovi, nebo Kuba, protože to znělo normálně. Ani mě nenapadlo uvažovat o něčem jako Maxmilián, Theodor nebo nedejbože Azrael. Ale teď? Teď kdyby Monika mohla, pojmenuje druhé dítě podle nějaké severské runy nebo hlavní postavy z Netflixu. Jednou jsme se na to téma bavily – nebo spíš jsem naivně zapředla rozhovor – a bylo mi suše řečeno, že jméno Benedikt v něm bude podporovat jeho individualitu a vést ho k vnitřnímu klidu. No jistě. Ve čtyřech letech vnitřní klid.

Když mě ale Beník na schodech obejmě, v tu chvíli mě napadne, že na jménu vlastně vůbec nezáleží. I kdyby ho pojmenovali Gargamel, měla bych ho ráda úplně stejně.

Vezmu ho za ruku a jdeme spolu dolů. Těším se na tyhle chvíle víc než na cokoli jiného. Přece jen něco dobrého mi můj rozvod přinesl. Díky tomu, že jsem se od Romana odstěhovala, můžu teď trávit daleko víc času se svým úžasným vnoučkem.

Lepší než sledovat jeho neustálé válení na gauči, poslouchat protivné mlaskání a nevhodné nářázky.

Když vstoupíme do našeho bytu, Beník si sundá botičky a jako vždycky hlásí: „Jdu se pomazlit za babičkou!“ Ve svém věku nerozlišuje mezi slovy babička a prababička.

Mamka sedí v křesle u televize, a jakmile ho uvidí, rozsvítí se jí oči jako vánoční stromeček.

„Nazdáár Beníčku!“ pozdraví ho s úsměvem.

„Ahoj babi,“ žene se k ní.

Já už mezitím vytahuju z lednice vajíčka a mléko. Vzpomněla jsem si, že jsme kdysi s Kubou dělali bábovku podle starého rodinného receptu. Jako dítě ji měl hodně rád. Pořád má. Ten recept přežil dvě stěhování a jeden rozvod.

Beník brzy příběhne a vyleze na linku.

„Umyl sis ručičky?“

Zakroutí hlavou.

„Tak šup,“ pobídnu ho.

Za pár okamžiků je zpět, udělám mu na lince místečko.

„Já budu míchat!“ hlásí hrdě.

„Dobře,“ souhlasím a podávám mu vařečku. „A taky mě hlídej, abych se nepopletla a nedala tam sůl místo cukru, jo?“ usměju se.

„To už se ti stalo?“ podívá se na mě s dětskou důvěřivostí.

„Jednou jsem si omylem osolila kávu.“

„A vypila jsi ji?“ vyzvídá.

„Co ti budu povídat, nedalo se to pít.“

Ta představa Beníka pobaví a rozchichotá.

Uvědomím si, jakou radost mi tyhle obyčejné momenty přinášejí. Pohladím ho po vláskách, odvažuju ingredience a nechám ho, aby je vysypával do robota.

„Ten chlapec je hodnej. Moc hodnej,“ ozve se z obývacího pokoje.

„To je, mami,“ potvrdím. „A šikovnej.“

Kapitola druhá

Denní směna je vždycky opruz. Budík mi zvoní ve čtyři třicet. Bleskově vyvenčím Kodiaka, zkontroluju mámu, na stůl připravím lístek, ať si nezapomene vzít léky, a letím do nemocnice.

Tam si přeberu pacienty a hned začnu s hygienou. Dneska si pořádně máknu. Na dvojce mám ležáka, navíc zaintubovaného. K tomu, abych ho umyla, namazala, kompletně mu převlékla postel a napolohovala ho, budeme potřeba alespoň tři.

Když skončíme, vynoří se ve dveřích doktor Koudelka. Urostlý proplešatělý čtyřicátník.

„Dobré ráno, Lenko,“ pozdraví mě jako první a osloví mě jménem. „Udělala byste mi prosím kávu?“

„Minutku,“ požádám ho.

„Tak to mi zachráníte život. Ten pán z jedničky... no, asi se nám zhoršuje. Můžeme se pak na to spolu mrknout?“

Přikývnu.

„Espresso?“ otočím se na něj od kávovaru.

„Vy přesně víte, jak to mám rád,“ prohodí dvojsmyslně.

Zdvořile se na něj usměju. Koudelku moc nemusím. Přijde mi jako slizoun. Často má sexistické narážky. Kávu si zásadně nepřipravuje sám, i když by stačilo zmáčknout jedno jediné tlačítko na kávovaru a pod trysky umístit hrneček. Vždycky kvůli tomu musí někoho otravovat.

Vymluvím se na povinnosti a vrátím se k načaté práci. Když si zrovna ředím antibiotika, ozve se chodbou Lucčin hlas: „Lenko, pojď prosím na čtyřku!“

Zní to naléhavěji, než bych si přála. Okamžitě zamířím ke dveřím. Na boxu leží starší pán po cévní mozkové příhodě. Doted' stabilní. Když vstoupím, Lucie už stojí u postele, kontroluje tlak a má na čele drobnou vrásku, kterou tam mívá jen tehdy, když něco nehraje.

„Co se děje?“ ptám se.

„Najednou začal zrychleně dýchat, tvář mu trochu ochabla – podívej se na tu levou stranu. Tlak vylítl, saturace klesla. Podle mě další ataka,“ zašeptá sotva slyšitelně, aniž by znepokojila pacienta, který mezitím ztěžka polyká a mžourá zmateně kolem sebe.

Zkontroluju ho a zvednu oči k Lucii. „Jdu pro telefon a volám Koudelku, řeknu mu, že se stav zhoršil a potřebujeme ho hned,“ přikývnu.

„Pane doktore, ten pacient po mrtvičce na čtyřce, zdá se, že má další.“

„Tady si člověk ani to kafe v klidu nevypije,“ neodpustí si a otráveně vzdychne.

Tak si neměl brát služby ve špitále, chce se mi říct, ale nedovolím si to. Nejsem v pozici, abych mohla být hubatá nebo upřímně říkat, co si myslím. Bohužel.

Před obědem si na pár vteřin sednu k počítači, mrknu letmo na e-mail. Předmět: *Třídní sraz 9. A + 9. B – přípo-*

menutí mě zaujme. Aha. To už je vážně za dveřmi. Otevřu zprávu a vybafne na mě seznam jmen, z nichž jsem některá neslyšela víc než pětatřicet let. Vypadá to na hojnou účast, většina z nich potvrdila, že dorazí.

Zavřu e-mail a zkontroluju výsledky glykémie, zda už se načetly do počítače. Sraz počká.

* * *

Když pozdě večer poté, co unavená padnu do postele, sjížďím na YouTube videa, jedno mě zaujme. Vlastně je to náhoda. Mezi doporučenými videi uvidím toho kluka, kterého kdysi poslouchala i moje dcera. Měla ho nalepeného na skříní s tím jeho rozčuchaným účesem a pohledem štěněte. Já tehdy jen kroutila hlavou. Ondřej Brzobohatý. Dávny idol pubertáček. Ale zvědavost je potvora, tak kliknu.

Ondřej sedí u klavírního křídla, vlasy trochu delší, na tváři strniště. Prsty mu kloužou po klávesách s lehkostí. Hlas sametový, plný emocí. Už to není ten kluk ze skřínových plakátů. Stal se z něj muž. Musím připustit, že má charisma. Ne to prvoplánové, laciné, ale to hluboké a vyzrálé. Možná za to může i to, jak válí na piano, nebo i fakt, že umí hezky zpívat a intonovat.

Vím, že už jsem dávno v jiném životním stádiu než jeho fanyanky, ale stejně mě mrazí v zádech, když zpívá píseň *Mám tá rád* od Karla Duchoně.

Ten chlap umí. Opravdu. Talentovaný muzikant, zpěvák, moderátor a ani nevím, co všechno ještě. Na vteřinu se přistihnu, že si všimnu i jeho vrásek – kolem očí, úst, na čele. Stárne. Každý stárne. Jemu to navíc sluší. Vypadá dobře. Schválně si ho najdu. Je jen o jedenáct let mladší než já.

Najednou pocítím hořkou pachut' v ústech. Kde jsem byla já, když se rozdával talent? Kde? Celý život jsem si přála umět zpívat, hrát na nějaký hudební nástroj nebo tančit. Jenže ani jedno se neobejde bez toho, aniž by člověk zvládnul rytmus. A ten já absolutně nemám. Nikdy jsem ho neměla. A i když jsem se ho snažila při hodinách flétny a klavíru natrénovat, úspěšná jsem nebyla. Učitelé v lidové škole umění nade mnou zlomili po pár letech hůl. O zpěvu ani nemluví. Neumím intonovat, pracovat s hlasem, výšky nevyzpívám vůbec, můj hlasový rozsah čítá sotva pět tónů.

A tak tu ležím, civím na Ondřeje a říkám si, že život je vážně nespravedlivý. Někdo dostane talent, krásu, sluch a ještě mu to sluší. A já? Já mám schopnost rozpoznat leda všechny druhy fleků na prostěradle a z paměti vyjmenovat, kolik léků má ten a ten pacient na noční. Ubohá bilance. Proč někomu leží u nohou celý svět a jinému, jako by se vzdaloval?

* * *

Ve čtvrtek mám noční a v pátek i o víkendu kupodivu volno. Teda ne že by mě nedohonily povinnosti. Těch mám nad hlavu. Musím na nákup, uvařit, uklidit celý byt, vyvenčit Kodiaka a mámu objednat k lékařům. Abych z toho nezešilela, odpoledne jsem se domluvila na kávičku s Helenou. Alča bohužel nemůže.

„Musíš mě zachránit!“ vyhrkne na mě Helena poté, co si usednu do pohodlného křesílka ve francouzské cukrárně NM Desserts na ulici 1. máje. Zkoušíme ji dnes poprvé. Doporučila mi ji kolegyně v práci. Na první pohled vypadá útulně.

„Já? A jak?“ podívám se.

„Půjdeš se mnou na speed date.“

„Na speed co?“ ptám se zmateně.

„Na speed date. To je takové randění u stolečku v kavárně. Střídají se před tebou na židli muži a každý má vyměřený čas, jak tě upoutat. Na konci organizátorům řekneš, který tě zaujal. Když je shoda, propojí vás,“ vysvětluje.

„Ale já nechci randit. Netoužím po vztahu.“

„A myslíš, že já jo?“ zazubí se na mě kamarádka. „Dva rozvody mi stačily. Chci sex! Dobrý sex! Hodně sexu!“

„A proč bych u toho měla být já?“

„No... nerada bych si začala s úplným magorem. A ty máš vnitřní instinkt, dokážeš lidi odhadnout. Musíš mi pomoci vybrat vhodného kandidáta.“

„A jak to mám asi udělat?“

„Prostě tam půjdeš se mou. Budeš se tvářit, že chceš randit. Nakonec nikoho neoznačíš, takže tě ani nikdo nebude moct kontaktovat. A spolu pak probereme toho, koho si vyberu já, a ty mi na něj řekneš svůj názor,“ plánuje.

„Obávám se, že máme naprosto odlišný vkus, takže ti asi moc nepomůžu.“

„Já prostě jen chci, když si někoho vyberu, abys mi o něm řekla, že to není úplnej úchyl, kterej mě někde zarmorduje.“

„Jo takhle,“ pochopím konečně svůj úkol. „Snad je mají organizátoři nějak prověřený, ne?“

„No, snad maj, ale budu ráda za další názor.“

„Když já asi od pohledu nepoznám, jak výkonnej je chlap v posteli.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Láska s vůní cappuccina*.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.